

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ บ้านคุณหมอตวีป คุณพรทิพย์ ฤกษ์จิตร
๑๑ ธันวาคม ๒๕๖๐

โดย

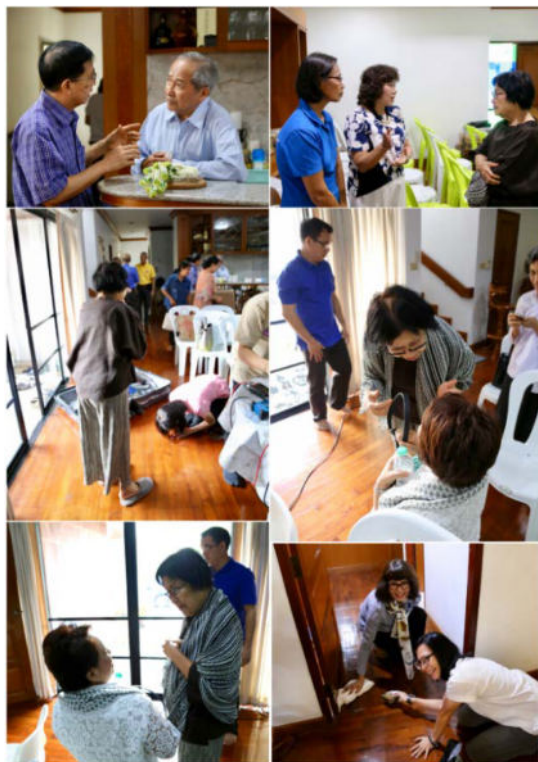
วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ บ้านคุณหมอทวีป คุณพรทิพย์ ฤกษ์จิตร
๑๑ ธันวาคม ๒๕๖๐

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

เมื่อวันจันทร์ ที่ ๑๑ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ประธานกรรมการมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา และคณะวิทยากร อ.กุลวิไล สุทธิลักษณวิช ผศ.อรรณพ หอมจันทร์ อ.ธิดารัตน์ หอมจันทร์ ได้รับเชิญจากนายแพทย์ทวีป และคุณพรทิพย์ ฤกษ์จิตร เพื่อไปสนทนาธรรมที่บ้านพักในซอยแก้วเงินทอง ตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ระหว่างเวลา ๑๐.๐๐ น. - ๑๕.๓๐ น.

การสนทนาธรรมที่บ้านพี่หมอมหวิปครั้งนี้ เหมือนเป็นการฉลองบ้านใหม่ เพราะเหตุว่า พี่หมอมหวิปเพิ่งดำเนินการปรับปรุงบ้านทั้งหลังแล้วเสร็จ ทราบว่าเป็นการบูรณะปรับปรุงครั้งใหญ่ที่สุดนับแต่การสร้างบ้านหลังนี้ ซึ่งพี่หมอบอกว่า หมดทรัพย์ไปอึกโข สำหรับการทาสีบ้านใหม่หลังใหญ่มาหลังนี้ ทั้งหลังคาบ้านและตัวบ้าน ทั้งภายนอกและภายใน ทำทางเข้าใหม่พร้อมตอกเข็มยึดรั้วกันลัม ปรับปรุงต่อเติมครัวให้ใหญ่มากขึ้น (ของเดิมที่ว่าใหญ่ ยังไม่ถูกใจพี่หมอของผม เพราะพี่หมอชอบและรักการทำอาหารเป็นชีวิตจิตใจ) การสนทนาธรรมครั้งนี้จึงเป็นเหมือนวาระของการ

เฉลิมฉลองหลังการบูรณะบ้านแล้วเสร็จด้วย ซึ่งอดไม่ได้ที่จะต้องพูดถึงเรื่องอาหารการกินว่า พี่หมोजัดเต็มเหมือนเคยทั้งคาวและหวาน ทั้งปลาต้มข้าว ยำว่า ปลาต้มข้าว (เพราะปลามากกว่าข้าว จนต้องบอกคนตักให้ว่า ขอข้าวด้วยนะจ๊ะ ซึ่งคนตักก็บอกว่า ความหาให้อยู่จ๊ะ ฮาาาา) เป็นปลาต้มข้าวที่มีเนื้อปลากะพงก้อนโต ย้ำอีกว่า เนื้อปลาเป็นก้อนโต ๆ ไม่ใช่เป็นชิ้นบาง ๆ ดังเช่นทั่วไปทำกัน ออู๋ จึงต้องรีบมาแต่เช้าตรู่เพื่อมารับประทานอย่างน้อยสองชาม (เล็ก ๆ แต่มีปลาก้อนใหญ่ ฮี ๆ) รับรองว่าเป็นปลาต้มข้าวที่อร่อยที่สุดในโลก และหารับประทานได้ที่นี้ที่เดียวในโลกด้วยเช่นกัน แม้มีเงินมากมายสักเท่าไรก็ไม่สามารถหาข้าวต้มปลาแบบปลาต้มข้าวสูตรพิเศษที่

ต้องอาศัยประสบการณ์ การเลือกสรรวัตถุดิบทั้งข้าวหอมมะลิ ปลากระพงน้ำลึกตัวโต ๆ ที่มีน้ำหนักเกินกว่าสิบสองกิโลกรัม เต้าเจี้ยวแบรนด์เก่าแก่ที่หาซื้อยาก และความละเอียดละไมในการปรุงแบบของพืหมอมารับประทานได้ แน่นนอน ต้องเป็นผู้มีบุญที่ได้เคยทำไว้แต่ปางก่อนเท่านั้น การมาสนทนาธรรมที่บ้านพืหมอจึงเป็นความพรั่งพร้อมบริบูรณ์ของอาหารเลิศรส ธรรมะที่ซาบซึ้งประทับใจ ทั้งความอบอุ่นเป็นกันเองของท่านเจ้าบ้านทั้งสอง รวมถึงคุณแม่ของคุณทิพย์ที่น่า

กระเพาะปลาสูตรโบราณเจ้าอร่อย
ดั้งเดิมที่มีแต่กระเพาะปลาล้วน ๆ
ไม่เจือปนด้วยเลือดหมูหรือหน่อไม้
โต ๆ ทั้งสิ้น มาร่วมเจริญกุศล
พร้อมรอยยิ้มที่น่ารักเปี่ยมด้วย
เมตตาทุกครั้ง

อันดับต่อไป ขออนุญาตนำความการสนทนาบางตอนมาบันทึกไว้เช่นเคย เป็นข้อความที่
พิสุกัญญา เพื่อนชอบ กราบเรียนสนทนากับท่านอาจารย์ เรื่องความละเอียดลึกซึ้งของคำว่า
"ปัญญา" ที่น่าพิจารณามาก ๆ ดังต่อไปนี้ครับ

คุณสุกัญญา :

กราบท่านอาจารย์คะ ท่านอาจารย์คะ "ไม่มีเราด้วยปัญญา" กราบ
เรียนถามท่านอาจารย์คะ

ท่านอาจารย์ :

คะ เดี๋ยวนี้ "มีเรา" ไหม?

คุณสุกัญญา :

มีคะ

ท่านอาจารย์ :

แล้วมีธรรมะไหม?

คุณสุกัญญา :

มีคะ

ท่านอาจารย์ :

แล้วธรรมะเป็นเราหรือเปล่า?

คุณสุกัญญา :

ไม่ใช่คะ

ท่านอาจารย์ :

เพราะฉะนั้น มีเรา หรือ มีธรรมะ?

คุณสุกัญญา :

มีเราด้วย แล้วก็มีธรรมะด้วย

ท่านอาจารย์ :

ถ้าไม่มีธรรมะ จะมีเราไหม?

คุณสุกัญญา :

ถ้าไม่มีธรรมะ ไม่มีธรรมะก็ไม่มีเรา

ท่านอาจารย์ :

เพราะฉะนั้น ปัญญาอยู่ตรงนี้!! ที่เข้าใจถูกต้อง!! เริ่มทีละเล็ก
ทีละน้อย อย่าคิดว่าจะหมดไปเลย เพียงแต่ เริ่มฟัง เริ่มเข้าใจ ให้
รู้สึกเสมอว่า "เริ่ม" ทุกครั้ง เพราะว่า เข้าใจนิดหนึ่ง อกุศลปิดบังอีก
เท่าไร ในวันหนึ่ง ไขไหม?

...ก่อนที่เราจะได้ฟัง ก็เป็นอกุศลเสียมากมาย ฟังแล้ว แคเราไป
รับประทานอาหาร ที่ฟังแล้วก็คือ อกุศลมาแล้วเยอะแยะ กับที่ฟัง
อยู่ แล้วกลับไปบ้าน แล้วทั้งวันกว่าจะได้ฟังอีก เพราะฉะนั้น
ประมาทไม่ได้เลยว่า "ตั้งต้น" ตั้งต้นอีก ตั้งต้นอีก!! ตั้งต้นอีก!!!
เพราะเหตุว่า ถูกปกปิดไว้อีก ถูกปกปิดไว้อีก!! ถูกปกปิดไว้อีก!!!
ตลอด

เพราะฉะนั้น เราไม่ได้ไปคิดหวังเลยว่า เราจะรู้มากแค่ไหน
เมื่อไหร่ เพราะนั่นคือ "เรา" และ โลภะก็อยู่ตรงนั้นแหละ!! ไม่ยอม
ที่จะพลัดพรากจากไปเลย อยู่ตลอดเวลา จนกว่าฟังธรรมะ
เดี๋ยวนี้ อย่างที่คุณสุกัญญาถาม เข้าใจตรงนี้หมดแล้ว ตั้งต้นใหม่อีก
ใช่ไหม? นี่เป็นเราหรือเปล่า?

เพราะฉะนั้น สิ่งที่ปรากฏ ไม่ใช่ที่เราสามารถที่จะประจักษ์ภาวะที่
ไม่ใช่เราโดยทันที แต่เราสะสมมาแล้วที่จะเข้าใจทีละเล็กทีละน้อย
ว่า แต่ละหนึ่ง เป็น แต่ละหนึ่ง อย่าง "สิ่งที่ปรากฏทางตา" เป็นหนึ่ง
ในบรรดาธรรมะทั้งหมด ที่สามารถจะ "ปรากฏให้เห็นได้" แค่นี้

ถ้าปัญญาของเรามีน้อยมาก ฟังแล้วก็ธรรมดา เริ่มเข้าใจถูกต้องว่า
ที่เราเข้าใจว่าเป็นสัตว์ เป็นบุคคล ความจริงที่อยู่เบื้องหลังจริง ๆ ที่
ถูกต้องจริงๆ ก็คือ มีสิ่งที่กระทบตาแล้วปรากฏสืบต่อกัน
เพราะฉะนั้น "เริ่มเข้าใจ" แค่ "เริ่ม" นะคะ ฟังบ่อย ๆ จนกระทั่ง
เดี๋ยวนี้เราก็สามารถที่จะ "คิด" ขึ้นคิด ว่าขณะนี้ก็เป็นแต่เพียงสิ่งที่
เราจำ สิ่งที่ปรากฏ ว่าเป็นนั้นเป็นนี้ ตลอดเวลา

กว่าจะจางหายไป ว่าไม่ใช่แค่จำ แต่ความจริงเป็นอย่างนั้น!!
 เพราะเหตุว่า "จำ" มีหลายอย่าง จำถูก จำผิด วิปาส
 สัญญาวิปาส จำผิด คือจำสิ่งที่ปรากฏ ว่าเป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใด มั่นคง
 เหลือเกิน นี้ออกกุหลาบ อย่างไร ๆ เห็นทีไรก็เป็นดอกกุหลาบ ไม่
 ปรากฏว่า "แค่ปรากฏให้เห็นได้"...

...เพราะฉะนั้น ลองเทียบน้ำหนัก ถ้ามีความเข้าใจที่มั่นคง เป็นสิ่งที่
 แค่เพียงปรากฏ!! โลภะติดข้องด้วยความไม่รู้ ไปติดข้องในสิ่งที่
 เพียงชั่วคราวแล้วหมดไป เพราะฉะนั้น แต่ละคำ แต่ละคำ ไม่ใช่ให้
 เราไปละพันที่ว่า พอกระทบแล้วไม่ใช่เรา แต่ว่า ให้เข้าใจจริง ๆ ว่า
 กว่าจะค่อย ๆ สะสาง หรือค่อย ๆ ลบล้างความที่เคยยึดมั่นว่าเป็น
 สิ่งหนึ่งสิ่งใด จะต้องเป็นไป ทีละเล็ก ทีละน้อย แค่นี้ก็คือ
 "ขั้นปริยัติ"

ฟังมาก็ชาติ ก็ร้อยชาติ ก็พันชาติ เทียบดู ชาติหนึ่งก็คือว่า เป็นคน
 หนึ่ง เพราะฉะนั้น ถ้าเราตายวันนี้ เราฟังมาเท่าไร? พอไหม? ก็ยัง
 ไม่พออีก เกิดใหม่ก็ฟังอีก แต่ว่า "ความเข้าใจ" ค่อย ๆ เพิ่มขึ้น!!
 ทีละเล็ก ทีละน้อย จริง ๆ ไม่ต้องไปคิดเรื่องปฏิบัติ ไม่ต้องไปคิด

เรื่องขณะนี้ดับแล้ว ไม่ต้องไปคิดว่า ขณะนี้เรารู้ชนิดเดียว ขณะนั้นคือ "ความเข้าใจเพียงเล็กน้อยผสมกับความคิด" แต่ไม่ใช่ "ตัวที่เป็นสติสัมปชัญญะ" ซึ่งกว่าจะรู้อย่างนี้ได้ ลองคิดดู!! การฟังแต่ละคำ "แต่ละคำ" จริง ๆ ทีละคำ ทีละคำ ค่อย ๆ สะสมไป เราคิดว่ามีปริมาณมากแล้วเพราะว่าเราสะสมมาหลายชาติ กว่าที่จะถึง "ปฏิบัติ" คือ "รู้เฉพาะที่กำลังปรากฏ" โดย "ความเป็นอนัตตา" ลืมนั่นไม่ได้เลย! ตลอดหนทางนี้ ที่จะ "ละความเป็นอัตตา" ก็ด้วย "ความเข้าใจในความเป็นอนัตตา"...

...เพราะฉะนั้น ถ้ายังเป็นเราเมื่อไหร่ นั่นก็คือผิด!! นั่นไม่ถูก!! นั่นไม่ใช่ความจริง!! เพราะเหตุว่า ยังมีเราอยู่ ใช่ไหม? แต่สภาพธรรมะที่เกิดขึ้นโดยความเป็นอนัตตา แม้สติที่เกิดขึ้นเป็นครั้งแรก "ครั้งแรก" จะเท่ากับ "การฟังครั้งแรก" ไหม? น้อยขนาดนั้นไหม? น้อยขนาดนั้นเลย!!! เพราะว่า เปลี่ยนภาวะจากการแค่ฟังเข้าใจ มาสู่ภาวะที่ถึงเฉพาะ แต่ความเข้าใจที่สะสมมาว่ามาก กับความเข้าใจที่เกิดขึ้นพร้อมสติ น้อยไหม? เห็นไหม? เทียบกันดู!! และอีกนานเท่าไร? กว่าที่สติสัมปชัญญะจะเกิดบ่อย จนกระทั่งสามารถที่จะเข้าถึง ประจักษ์แจ้ง ตามลำดับขั้น!! ไม่ใช่ว่าจะหมดความเป็นเราได้ทันที!!

เพราะฉะนั้น ก็เป็นเรื่องของการอบรมที่เป็น "บารมี" ทั้งหมดแม้แต่ "ขันติ" อดทนไหม? ที่กำลังฟัง ไตร่ตรอง กว่าที่จะเข้าใจ อดทนไหม? เพราะว่า ไม่ใช่จะเข้าใจได้ทันที ต้องอดทน ไตร่ตรอง ที่จะมั่นคงว่า

ไม่ใช่ทันที ไม่ใช่ทันที!! แค่ว่ามาแล้วมาประกอบกันว่า นี่มันหมดแล้ว
นี่ ไม่ใช่!! นี่คือ "คิด" การ "ประจักษ์แจ้ง" กับ "คิด" นี่ไม่เหมือนกัน!!

เพราะฉะนั้น เวลาที่มีการเข้าใจว่าสติสัมปชัญญะเกิด ก็ต้องรู้ว่า
"ความน้อย" นี่มันแค่ไหน? แต่มันเปลี่ยนระดับ จากขั้นปรีชาที่ฟัง
เข้าใจ มาถึงตัวธรรมะ!! แต่ตัวธรรมะนี้ อาศัยความเข้าใจที่ได้ฟัง
มาแล้วทั้งหมด มา "เริ่มต้นที่จะถึงเฉพาะ" เห็นไหม? นี่คือการ
เริ่มต้นที่จะถึงเฉพาะ ทีละหนึ่ง เพราะฉะนั้น ความเข้าใจจะมา
อย่างที่เราเข้าใจนี้ไม่ใช่เลย คนละระดับ!! เพราะฉะนั้น จะต้อง
อาศัยความเข้าใจในความเป็นอนัตตา รู้แม้แต่นั้นนั้น ต้องการ
ไหม? มาแล้ว!! "เรา" ไข่มุขยังอยู่ที่นั่น!!...

...เพราะฉะนั้น ตรงตามที่ทรงแสดงว่า ขั้น ๕ ไม่แคล้วไปเลย!!
เพราะเหตุว่า ถ้าขณะใดที่มีขั้นหนึ่งขั้นใด สิ่งหนึ่งสิ่งใดปรากฏเรา
อยู่ที่สิ่งอื่น ถ้ารูปขั้นปรากฏ เราอยู่ที่เวทนาขั้น สัญญาขั้น
สังขารขั้น วิญญาณขั้น ถ้าสัญญาขั้นปรากฏ เราอยู่ที่รูปขั้น
เวทนาขั้น สังขารขั้น วิญญาณขั้น เพราะฉะนั้น เป็น "เรื่อง ละ"
ปัญญาเริ่มรู้ว่า เพียงต้องการนิดเดียว พยายามนิดเดียว ปัญญารู้ว่า
ผิดทาง!!!

เพราะฉะนั้น ปัญญานำไปในการที่จะรู้ว่า หนทางถูกต้องอย่างไร จึงเป็นผู้ที่มีปกติและต้องละ และต้องรู้ว่า เข้าใจอย่างเดียว!! มิฉะนั้นแล้ว โลภะก็เข้ามา ความไม่รู้เข้ามา สารพัดที่สะสมมาในสังสารวัฏที่จะกัน!! เพราะว่าเป็นโอกาสของเขาตลอด ปัญญาระดับนั้นไม่มีทางไปกันอะไรเขาได้ ไม่มีทางที่จะไปทำให้เขาหมดการที่จะแทรกเข้ามาโดยวิธีต่าง ๆ ซึ่งถ้าไม่ใช่ปัญญาแล้ว รู้ไม่ได้!! เพราะฉะนั้นต้องเป็น "หนทางละ" โดยตลอด!!...

คุณสุกัญญา :

กราบท่านอาจารย์ค่ะ ความเหนียวแน่นของเรากับการยึดถือของความเป็นเรา

ท่านอาจารย์ :

ไม่สามารถจะประมาณได้ในสังสารวัฏ ในแสนโกฏกับ ไม่ใช่ก่อนที่จะฟังธรรมเท่านั้น แล้วเราจะคิดว่า พอฟังแล้วเราเข้าใจ ลองคิดถึงที่ไม่รู้มาสิ นานเท่าไร? แล้วหมดจริง ๆ จริง ๆ คือทุกอย่างเป็นธรรมะ ไม่เหลือเลย!! ไม่อย่างนั้น ดับ (กิเลส) ไม่ได้!!

แล้วไม่สามารถจะไปเลือกด้วยว่าทวารไหน ทางไหน รูปไหน เพราะว่า แต่ละหนึ่งเกิดแล้วดับแล้ว กลับมาเกิดให้รู้อีกไม่ได้ เพราะฉะนั้น จึงไม่มีใครสามารถที่จะรู้ได้ว่า ปัญญาจะถึงความสมบูรณ์พร้อมเมื่อไหร่? โดยความเป็นอนัตตา!! ทั้งหมด ความเข้าใจความเป็นอนัตตาเท่านั้น ที่จะถอนความเป็นอัตตาได้!!

คุณสุกัญญา :

กราบท่านอาจารย์ค่ะ แล้วความเป็นอนัตตา?

ท่านอาจารย์ :

หมายความว่าอะไรคะ?

คุณสุกัญญา :

หมายความว่าไม่มีเรา ไม่มีสัตว์ บุคคล ตัวตน

ท่านอาจารย์ : เพราะฉะนั้น "เห็น" เป็นเราหรือเปล่า?

คุณสุกัญญา : "เห็น" ไม่ใช่เรา

ท่านอาจารย์ : "คิด" เป็นเราหรือเปล่า?

คุณสุกัญญา : "คิด" ก็ไม่ใช่เรา

ท่านอาจารย์ : "จำ" เป็นเราหรือเปล่า?

คุณสุกัญญา : "จำ" ก็ไม่ใช่เรา

ท่านอาจารย์ : "ชอบ" เป็นเราหรือเปล่า?

คุณสุกัญญา : ไม่ใช่

ท่านอาจารย์ : เดียวนี้เป็นเราหรือเปล่า?

คุณสุกัญญา : เดียวนี้ยังเป็นเรา

ท่านอาจารย์ : นั่นสิคะ เพราะฉะนั้น ความเข้าใจขั้นปริยัติ อาศัยความเข้าใจว่า ไม่ใช่เรา กว่าจะ "เห็น" เดียวนี้ ไม่ใช่มาคิดว่า อ้อ! หหมดแล้ว เป็นปฏิบัติแล้ว เป็นวิปัสสนาแล้ว ไม่ใช่!!! เป็นอีกระดับหนึ่ง ซึ่งจากฟังก็มาเพิ่มเป็นการคิด พร้อมกับลักษณะที่ปรากฏ

คุณสุกัญญา : "ลักษณะที่ปรากฏ" กับ "ความคิดถึงลักษณะที่ปรากฏ"

ท่านอาจารย์ : ก็เดี๋ยวนี้คิดสิ ไม่ใช่เรา "แข็ง" นี่คิดสิ กำลังกระทบแข็ง

คุณสุกัญญา : เป็นคิด?

ท่านอาจารย์ : คิดหรือเปล่าละ?

คุณสุกัญญา : คือ "แข็ง" มีจริงค่ะท่านอาจารย์

ท่านอาจารย์ : ถูกต้องค่ะ แล้วอย่างไร?

คุณสุกัญญา : ก็พอดคิด ก็คือสภาพคิด ถ้าเป็นแข็ง

ท่านอาจารย์ : เพราะฉะนั้น ก็ยังคงเป็นเรา

คุณสุกัญญา :

ท่านอาจารย์ :

คุณสุกัญญา :

ท่านอาจารย์ :

คุณสุกัญญา :

ท่านอาจารย์ :

คุณสุกัญญา :

ท่านอาจารย์ :

คุณสุกัญญา :

ที่นี่ การเริ่มต้นของการรู้ลักษณะสภาพธรรมะที่ปรากฏ

ปัญญาสามารถที่จะรู้ว่า ขณะไหนเป็นสติสัมปชัญญะ ขณะไหนฟัง
ชั้นปริยัติ ปัญญาสามารถที่จะรู้ความต่างของปริยัติกับปฏิบัติ

ถ้าปรากฏกับปัญญาจริง ๆ ก็ไม่ต้องมีข้อสงสัยที่จะมากลางเรียน
ถามท่านอาจารย์แล้วใช่ไหมคะ?

แต่ว่า สามารถที่จะรู้ได้ว่า ถึงหรือยัง?

ลักษณะนั้นต้องเด่นชัดจนกระทั่งไม่มีข้อสงสัย

ถึงหรือยัง? ฟังแค่นี้ ถึงหรือยัง?

ฟังแค่นี้ก็คือขั้นเข้าใจ

อันนั้นถูกต้อง เพราะฉะนั้น ฟังแค่นี้ไม่ใช่ปฏิบัติ!!

แต่ความเข้าใจก็เป็นปัญญาระดับหนึ่ง

ท่านอาจารย์ :

เพื่อที่จะถึง ให้มีการถึงเฉพาะที่จะรู้ในเฉพาะ (สภาพธรรมะทีละหนึ่ง) อย่าง "แข็ง" นี่คุณสุกัญญารู้มานานแล้วว่ามันแข็ง เดียวนี้ก็รู้ว่าแข็ง แล้วต่างกับขณะที่ไม่ใช่เราอย่างไร? เห็นไหม? เอาอะไรมารู้? ว่าแข็งนี้ไม่ใช่เรา!! ถ้าไม่มีการฟังมานานเท่าไรในสังสารวัฏ!!

เพราะว่า ไม่ใช่แค่กระทบแข็ง เพราะกระทบแข็งเป็นปกติ แต่กระทบแข็งแล้วไม่รู้ นี่ อาสวะ อวิชชาสวะ อวิชชาสวะ ทิฏฐาสวะ กามาสวะ ภวาสวะ ใช่ไหม? ไม่รู้!!

เพราะฉะนั้น ที่จะ "รู้" ไม่ใช่ไปนั่งเรียกชื่อ!! แต่ว่า "แข็ง" เริ่มที่จะรู้ว่า ขณะนั้นมีสติที่รู้ตรงนั้น!! เพราะว่า ปกติเวลานี้ ถึงแข็งกระทบก็ ไม่รู้ เพราะผ่านไปแล้ว ผ่านไปแล้ว ผ่านไปแล้ว แต่ขณะที่ไม่ผ่าน ที่มีการรู้ตรงนั้น!! ต่างไหม? นั่นคือ เริ่มที่จะเป็นสติสัมปชัญญะ แต่ต้องมีความเข้าใจ!!!

ถ้าไม่มีความเข้าใจก่อน เขาก็ได้ยินมาว่า "รู้แข็ง" เขาก็รู้แข็ง เขาบอกว่าระลึกที่แข็ง ก็ระลึกที่แข็ง แต่ไม่มีความรู้อะไรเลย!! ไม่ใช่ปัญญา!! ไม่ใช่สติสัมปชัญญะ!! ไม่ใช่ปฏิบัติ!!!

คุณสุกัญญา :

กราบท่านอาจารย์ค่ะ ปัญญาที่รู้ว่าไม่ใช่สัตว์ บุคคล ตัวตน จะมีประโยชน์อย่างไร? คนที่ไม่ได้ศึกษาระบบเขาก็จะกล่าวว่า จะเรียนไปเพื่ออะไร? ถ้าไม่มีสัตว์ บุคคล ตัวตน หรือว่าไม่มีตัวเรา

ท่านอาจารย์ :

ไปกราบทูลถามพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสิคะ (ทุกคนหัวเราะ)

คุณสุกัญญา :

มันเป็นคำตอบที่ยากมากใช่ไหมคะ?

ท่านอาจารย์ :

ไม่เลย!! ไม่เลย!! คนที่ไม่รู้ ก็ไม่รู้ไปสิ!!

...เพราะฉะนั้น การฟังธรรมะ ก็มีคนหลายจำพวกมากที่ฟัง พวกที่ฟังแล้วไม่เห็นประโยชน์ของการเข้าใจธรรมะ อย่างที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัส ทรงแสดง ทรงบำเพ็ญมา เขาก็ไม่เห็นประโยชน์เลย

แต่คนที่ฟังแล้วรู้เลยว่า ไม่มีอะไรมีค่าในชีวิต ในสังสารวัฏเพราะทุกชาติ ลืมหมด!!! จะสุข จะทุกข์ปานใด ก็ลืมหมด ถ้าเราคิดว่าชาตินี้เรามีความสุขตรงนี้นักเหลือเกิน หมดแล้ว!! กลับมาอีกได้ไหม? ไม่มีวันเหมือนเดิมสักอย่างเดียว แม้แต่สุขใหม่จะมากกว่าจะน้อยกว่าก็ไม่ใช่อันเก่าแล้ว...

...เพราะฉะนั้น ไม่มีอะไรที่จะซ้ำได้เลย แล้วก็ทุกชาติก็เป็นอย่างนี้!! สุขเท่าไร ทุกข์เท่าไร ดีใจเท่าไร เสียใจเท่าไร กังวลเท่าไร ร้องไห้เท่าไร ผ่านมาแล้วหมด แล้วก็ลืมหมด!!! แล้วก็เป็นอย่างนี้ไปทุกชาติ!! พอถึงชาติหน้าก็จำชาตินี้ไม่ได้ แต่ขณะที่ยังไม่ถึงชาติหน้า ชาตินี้สำคัญเหลือเกิน จริงหรือ? ความจริง ไม่มีอะไรสำคัญเลยสักอย่าง เพราะว่าหมดแล้ว!! และจะไปบังคับให้ไม่หมดก็ไม่ได้ บังคับให้กลับมาอีกก็ไม่ได้!!...

www.dhammadhome.com

...เพราะฉะนั้น ขณะที่ฟัง ปัญหาของคนที่ฟัง ต่างกันหลายชั้น คนที่ฟังแล้วสามารถที่จะรู้ว่าสภาพธรรมะเป็นอย่างไร นี่ เดี่ยวนี้ ต่างกับคนที่ยังไม่รู้เลยว่า เป็นธรรมะที่เกิดดับ ยังเหมือนเดิม เพราะฉะนั้น ก็กว่าจะเห็นประโยชน์ว่า รู้ดีไหม? แค่ว่าถามคำเดียวสั้น ๆ ว่า รู้ดีไหม? ถ้าคนตอบว่า ไม่ดี ก็ไม่รู้ต่อไป!! เท่านั้นเอง!! ก็ไม่รู้ต่อไป!!...

www.dhammadhome.com

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลศรัทธาของคุณหมอมหวิป คุณพรทิพย์ อุกจิตร
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกท่านครับ

